

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. K.**, zastoupená JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Platněřská 2, proti žalovanému: **Finanční úřad v Havířově**, se sídlem v Havířově, Myslbekova 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2007, č. j. 22 Ca 196/2007 – 7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Moniky Novotné, se sídlem v Praze 1, Platněřská 2, **se u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž krajský soud

odmítl její žalobu podanou u krajského soudu dne 30. 5. 2007, kterou se domáhala vyslovení nicotnosti výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ze dne 5. 8. 1994, č. j. FÚ/6846/231/94, výkazu nedoplatků ze dne 26. 9. 1994, č. j. FÚ/SŘ/232/94 a rozhodnutí o uplatnění rozsahu zástavního práva ze dne 5. 4. 1995, č. j. FÚ/941/5313/95/Ma.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že listiny, jejichž přezkoumání se domáhala jsou paakty a soud měl posuzovat tyto nejen z pohledu soudního řádu správního, ale taktéž z pohledu zákona o správě daní a poplatků. Nedoplatek, k jehož uhrazení byla stěžovatelka ve výzvě upomenuta ve skutečnosti neexistoval, vznikl na základě vadně podaného přiznání k dani spotřební. Stěžovatelka se odvolává na právní názor JUDr. Motejla. K rozhodnutí o uplatnění zástavního práva stěžovatelka uvádí, že jej nepovažuje za rozhodnutí předběžné povahy, neboť účinky tohoto rozhodnutí byly ve vztahu k její osobě poškozující. Postup krajského soudu, který žalobu odmítl, považuje za nezákonný.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že žalovanému několikrát doložila, že povinnost přiznat daň spotřební za první čtvrtletí roku 1993 jí vůbec nevznikla. Soud se odmítl zabývat přezkoumáním zákonnosti napadených úkonů žalovaného s tím, že přezkum takovýchto rozhodnutí je vyloučen. Exekuční výzva dle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) je dle stěžovatelky rozhodnutím, které je podkladem pro exekuci, upravuje tudíž její povinnosti a je možné ji napadnout oprávněným prostředkem a proto soudnímu přezkumu podléhá. Neztotožňuje se s názorem soudu, dle kterého je výkaz nedoplatků pouze evidenční úkon správce daně, neboť na jeho základě může být stěžovatelce zabaven majetek. Taktéž v případě rozhodnutí o zřízení zástavního práva se jedná o rozhodnutí konečné, nikoli předběžné, které představuje přímý zásah do jejích práv. Za situace, kdy nebylo vydáno rozhodnutí o předepsání daně, proti kterému by se mohla bránit procesními prostředky, by akceptace právního názoru krajského soudu znamenala zbavení stěžovatelky soudní ochrany. Navrhuje proto napadené usnesení zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 30. 1. 2008. Ve vyjádření zdůraznil, že spotřební daň byla stěžovatelce pravomocně vyměřena a rozhodnutí o vyměření bylo přezkoumáno a potvrzeno krajským soudem v rozhodnutí č. j. 22 Ca 365/2003 - 27 ze dne 23. 9. 2004. O skutečnostech bezprostředně souvisejících s výkonem rozhodnutí prodejem nemovitostí stěžovatelky bylo již dříve rozhodnuto jak územními finančními orgány, tak soudy. Navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti.

V případech, kdy je předmětem kasační stížnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby, lze v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. přezkoumávat toliko jeho zákonnost. Obecně lze konstatovat, že rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu by bylo nezákonné v těch případech, kdy by soud přistoupil k aplikaci normy (§ 46 odst. 1 písm. d s. ř. s.), jejíž hypotéza nebyla naplněna skutkovými okolnostmi. Ačkoli se stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně výše citovaného důvodu nedovolává, lze z obsahu kasační stížnosti dovodit, že pochybuje o naplnění podmínek pro odmítnutí žaloby a tudíž napadá zákonnost takového postupu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především vychází z toho, že stěžovatelka se žalobou domáhala vyslovení nicotnosti výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ze dne 5. 8. 1994, č. j. FÚ/6846/231/94, dále výkazu nedoplatků ze dne 26. 9. 1994, č. j. FÚ/SŘ/232/94 a rozhodnutí o uplatnění rozsahu zástavního práva ze dne 5. 4. 1995, č. j. FÚ/941/5313/95/Ma. Krajský soud napadeným usnesením její žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť je podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná. V napadeném usnesení pak dovozoval důvody její nepřipustnosti. Z důvodu svého právního závěru se krajský soud nezabýval tím, zda stěžovatelka podala žalobu proti uvedeným úkonům Finančního úřadu v Havířově včas a po vyčerpání opravných prostředků proti nim. Napadené úkony (listiny) byly, podle obsahu žaloby i jejich fotokopií založených v předloženém spisu krajského soudu, učiněny za účinnosti části páté o. s. ř. (do 31. 12. 2002) nazvané správní soudnictví, podle níž soudy postupovaly při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí orgánů státní správy, orgánů územní samosprávy, jakož i orgánů zájmové samosprávy a dalších právnických osob, pokud jim zákon svěřoval rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Podle § 250 odst. 4 o. s. ř. žalovaným byl správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na nějž jeho působnost přešla. Podle § 250b odst. 1 o. s. ř. žaloba musela být podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, pokud zvláštní zákon nestanovil jinak. Zmeškání lhůty nebylo možno prominout. Ode dnů učinění a doručení napadených úkonů Finančního úřadu v Havířově do dne podání žaloby stěžovatelkou v této věci uplynula doba více jak dvanácti roků. Lhůta dvou měsíců od doručení rozhodnutí nebyla evidentně dodržena. Žaloba stěžovatelky je zcela nepochybně podána opožděně a byl proto důvod ji odmítnout podle § 46 odst. b) zákona č. 150/2002 Sb. - s. ř. s., účinného od 1. 1. 2003. Zcela evidentní opožděnost podání žaloby v tomto konkrétním případě naprosto převažuje ostatní důvody pro odmítnutí žaloby. Přezkoumávání námitek uvedených v kasační stížnosti zaměřených proti závěrům krajského soudu o nepřipustnosti žaloby se nejvíce jeví být účelné, protože žaloba stěžovatelky by nemohla být věcně projednaná ani v případě, pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k jiným závěrům než vyjádřeným v napadeném usnesení krajského soudu.

Krajský soud správně žalobu odmítl, Nejvyšší správní soud má však v této konkrétní věci za to, že převažujícím důvodem k odmítnutí žaloby byla její naprosto zjevná opožděnost, tedy důvod uvedený v § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl, i když přihlížel i k jiným skutečnostem, než krajský soud, tedy především k naprosto zřejmé opožděnosti žaloby. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 – 106 uveřejněný ve Sbírce NSS pod č. 689/2005, podle něhož „I když je ve výsledku (co do výroku) rozhodnutí krajského soudu věcně správné, lze právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu korigovat dílčí nesprávné závěry krajského soudu bez toho, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno, pouze v případě, že závěry krajského soudu jsou sice nesprávné, avšak přezkoumatelné;...“.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupce advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč, a sice za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 9. 2007 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 4800 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč; odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 5712 Kč. Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu